

नाकाशे पर्वते मृत्यो न च चैत्यदुमे तथा । न तु हारे-
 ऽम्भसाकीर्णे नार्द्रपादस्वधावितः । पालाशे शयने नैव
 वज्रदाहकृते न च । न दग्धे विद्युता चैव वज्रिभुटे
 जले तथा । न सपेत् सन्ध्योर्नित्यं न शिवस्यासने कटे ।
 एवं सपत्नं नरो नित्यं सुखस्येह परत्र भाक् । व्यत्यये च
 भवेद्दुःखी मृतो नरकममृतं वज्रिपुं । सति स्वयं
 शय्या न पातनीया सूर्योदयात् पूर्वसुप्तोलनीवेत्याह
 स्मृतिः “भास्करादृष्टशय्यानि नित्याग्निमलिलानि च ।
 सूर्यावलोकिदीपानि लक्ष्म्या वेश्मानि भाजनम् । आसनं
 वसनं शय्या जायापत्यं कमण्डलुः । आत्मनः शुचि-
 रेतानि न परेषां कदाचन” । न कदाचन इत्यनुमतिं
 विना अन्यथाऽऽतिव्याप्तपक्षेः रज्जुः व्यासः “शुचौ देशे
 विविक्ते तु मोमवेनोपलिप्ते । प्राशुदकप्रवणे चैव
 संविशेत्तु सदा बुधः । साङ्गलं पूर्णकुम्भाच्च शिरस्थाने
 निधापयेत् । दैर्घ्येनांघ्रौ मेन्त्रैरक्षां कृत्वा स्वपेततः” ।
 नगः “स्नष्टके प्राक्शिराः श्रेते आबुधे दक्षिणाशिराः ।
 प्रत्यक्षशिराः प्रशसे तु न कदाचिदुदक्षशिराः” भाकंण्डेयपुं ।
 “प्राक्शिरःशयने विद्यात् धनमाबुध दक्षिणे । प-
 क्षिमे प्रवक्तां चित्तां हानिं मृज्जुं तथोत्तरे” तथा “नम-
 स्कृत्याव्ययं विष्णुं सपाधिस्यः स्वपेक्षिणि” भाकंण्डेयपुं ।
 “मृत्यागारे ज्ञाने च एकदृष्टे चतुष्कणे । सहादिव-
 ण्डहे चापि शर्करालोद्वपांशुषु । धान्यगोविप्रदेवानां
 गुरुषाञ्च तथोपरि । न चापि भग्नशयने नाशुचौ ना-
 शुचिः स्वयम्” । नार्द्रवासा न नग्नस्य नोत्तरापरम-
 काकः । नाकाशे सर्वगन्धे च न च चैत्यदुमे तथा ।
 न अपेक्षितार्थः आ० त० । “भुक्ता च विधिवन्-
 मन्त्रैर्हि जो भुक्ताऽवशिष्टकम् । सत्तुह्दुवाभ्यवजनः स्वपेत्
 शुष्कपदो निशि । नोत्तराभिमुखः स्वप्यात् पश्चिमाभि-
 मुखो न च । न चाकाशे न नग्नो वा नाशुचिर्नाशने
 कश्चित् । न शीर्षायान्तु खट्वायां मृत्यागारे न चैव
 हि । नापि वंशे च पालाशे शयने वा कदाचन”
 कोसपुं । १८५० “कृतपादादिशोच्य भुक्ता शयं
 ततो मृहो । गच्छेत् शय्यां सयन्त्राञ्च कथवा दारु-
 निर्मिताम् । शालमलञ्च कदम्बस्य नीपमन्दारकस्य
 च । किंशुक्लस्य वटस्याथ तथा कुशमयस्य च । आरो-
 हणात् भवेत् पापं तस्मात्तेषु न च स्वपत् । प्ररोह
 शय्यां स्वप्ने वा कर्पणे परमेश्वरि ! । न शुक्ले नापचिते
 च न द्रव्ये न च भूतज्ञे । त्वनिकायां तप्रा वस्ते शय्या-

भावे स्वपेद् मृहो । स्वोन्न पट्टवस्त्रे च ककुद्दो कस्य-
 सेपु च” सत्स्वपुं ४४५० । “वासान्तो ससुप्तानस्तान्
 दिःश्यान्ते” च दक्षिणे । ततस्तद्विद्युष्मन् १२ यामे
 पश्चात् स्वप्यात् यथासुखम् । वासतिशायामनको नाभे
 कृद्धाऽस्ति जन्तूनाम् । तस्मात्तु वासपाशे शयीत भुक्त
 प्रपाकार्यम् भावपुं । [तत्रैव ।

शयनीय न० शो-आधारे व्यनीयर् । शय्यायाम् स्वार्थे क ।

शयनैकादशी स्त्री इत० । आघादशुक्लं कादश्याम् ।

शयालु त्रि० शो-आलुच् । निद्रार्थे अमरः । २५जगरे,
 शकुन्तरे च पु० हारा० । [द्रायां न० ।

शयित त्रि० शो-कर्त्तरि क्त । निद्रिते । भावे-क्त । नि-
 शयु पु० शो-उ । १५जगरे सर्वे अमरः । अनन् । शयुवो-
 ऽप्यत्र उच्चादिको० ।

शय्या स्त्री शो-आधारे क्यप् । १५द्रायाम् अमरः । भावे
 क्यप् । २५वने शयुक्ते नेदि० । “विदोषश्मनो खट्वा तृचो
 वातकफापका । भूशय्या दृङ्क्षो दृष्ट्वा काठपट्टी तु
 वातजा” । “भूशय्या वातजातीव कृष्णा पित्ताक्षनाग्निनी ।
 सुशय्याशयनं कृष्टं पुटिनिद्राधृतिप्रदम् । अमानिकहरं
 दृष्ट्यं विपरीतं मतोऽन्यथा” भावपुं । तद्वसनविधानं
 यथा “कृतपादावशोच्य भुक्ता शयं ततो मृहो ।
 गच्छेत् शय्यामस्फुटितामेव दारुमयीं मृष्टम् । नावि-
 शाढां न वै भग्नां नाशनां मलिनानां न च । न च
 जन्तुमयीं शय्यामधिगच्छेदनालृताम्” । विष्णुपुं
 १५शे ११५० ।

शर न० शृ-क्यप् । १जले २वाचे ३दधिदुग्धायसारं पुं
 नेदि० । ४दधुसाधने तृणभेदे पुं । “भद्रतुङ्गः शरो
 वाणक्षोजनचक्षुर्देनः । तुङ्गो तुङ्गातको वाणः स्फूर्-
 दभः सुमेधसः । तुङ्गद्वन्द्वं मधुरं तत्रं शिशिरं तथा ।
 दाहृतप्लाविसर्पांसमूत्रवस्त्रजिरोमजित् । दोषत्रय-
 हरं दृष्ट्यं मेखलास्त्रपदुज्यते” भावपुं । भावे क्यप् ।
 ५हिंसायाम् ।

शरकाण्ड पुं इत० । १शरस्तम्बे २तन्निमित्तकवाये च ।

शरज्ज न० शरात् दधिदुग्धसारात् जायते जन-ड । १हैयङ्-
 बीने हेमच० शरवणे जाते शर्कार्तिकेये पुं । अग्नि-
 कुमारशब्दे ५४५० दृश्यम् ।

शरज्जम् पुं शरवणे जन्म यस्य । कार्तिकेये अमरः ।

शरट् पुं शृ-क्यटन् । १ककुद्दासे अमरः २कुटुम्भाके च भरतः

शरणं न० शृ-ल्युट् । १टहे २रत्नके अमरः । २रत्नके ४मधे